

for en Mand i Esbjerg med samme Indtægt og ingen Formue bliver det mellem 3½ og 4 Kr. o. s. v., og disse mange Bække smaa komine dog til at udgøre en ikke saa helt lille Aa, naar de løbe sammen. Tallet paa Skatteydere, der have en Indtægt af mellem 1,500 og 2,000 Kr., er, saa vidt jeg kan skønne, godt og vel 50,000. Men et Beløb af 1 Kr. eller et Par Kroner for hver af dem bliver ikke saa helt lidt. Men for det tredje forekommer det mig, hvad der sikkert vil komme til at lægge et afgørende Lød i Vægtskaalen, at Finansministeren har overset, at ved denne Forøgelse af den skattepligtige Indtægt, hvorom der er Tale, vil den Procent, hvormed Skatten beregnes, gennemgaaende komme til at stige betydelig stærkere, end selve den skattepligtige Indkomst stiger. Jeg tager et af de simplest mulige Eksempler: For en Mand med en Indtægt paa 24,000 Kr., som tidligere har kunnet drage 4,000 Kr. i Skat fra, vil den skattepligtige Indkomst, naar dette Fradrag bortfalder, blive forøget med 20 pCt., men hans Statsindkomstskat forøges med 25½ pCt., og man kan finde mangfoldige lignende Tilfælde. Naar dette Forhold indtræder, og det vil indtræde overalt undtagen for de allermindste Skatteydere — og i mangfoldige Tilfælde vil det faa afgørende Vægt —, staaer det for mig stadig saadan, at de 4—5 pCt., som den højtærede Finansminister regner med, ville forøges til nær op mod en halv Snes Procent, hvad der vil betyde et Merudbytte, i Sammenligning med Motiverens Tal, mellem ⅓ og ½ Mill. Kr. om Aaret. Medens Ølskatten og Brændevinsskatten efter min Opfattelse let kan komme til at give betydeligt mindre, end de love, tror jeg, at der her i Virkeligheden vil være en Fejlregning til den modsatte Side. Jeg kan altsaa ikke komme til andet Resultat, end at der maa være begaaet en saadan Forkert-hed, som maa komme til at forrykke Forholdet, og hvis det er Tilfældet, vil det ikke være noget tiltalende Indblik, vi faa i Beskaffenheden af hele det Materiale, som ligger til Grund for Skattelovene. Hvis der virkelig skulde være regnet fejl paa dette Punkt, hvem borger saa for, at man ikke paa andre Punkter kan være gaaet til Værks paa samme Maade? Jeg tror, det vilde være heldigt, om Finansministeren allerede under denne første Behandling vilde blot i ganske faa Ord oplyse, om han stadig fastholder en Udbytteforøgelse med 4 pCt., maaskelidt derover, eller om han mener, at jeg har Ret i min Formodning, at der virkelig er regnet fejl, eller om det skulde

være en Misforstaaelse af mig, der beror paa hans egne mildest talt noget forvirrende Udtalelser om dette Spørgsmaal.

Den højtærede Finansminister har, saavel under Finanslovbehandlingen som under denne Skattelovsdebat, svinget mellem to Poler, London og Berlin, Lloyd George og Bethmann-Hollweg. Det ene Øjeblik fra-lægger han sig med den dybeste Indignation, at der skulde være noget som helst Slægtskab mellem hans Finansreform og den tyske Finansreform, det næste Øjeblik forsikrer han, at den tyske Skattereform er ikke saa daarlig endda, og at dens Principper i mange Henseender fuldt ud kunne staa Maal med den engelske. Jeg tror nu, at ingen uhildet Iagt-tager vil være i Tvivl om, hvor man skal søge det Forbillede, som den højtærede Finansminister har fulgt, selvfølgelig ikke slavisk i alle Enkeltheder, men i de ledende Grundtræk og enkelte Steder, maa jeg til-føje, endog med meget alvorlige Forringelser. Jeg tror, at denne Tagen Afstand fra det tyske Mønster, som, efterhaanden som De-batten er skreden frem, er bleven stærkere og stærkere fremtrædende hos den højt-ærede Finansminister, beror paa en Art Auto suggestion, en Art ufrivilligt Selvbedrag, som psykologisk er saare let forklarligt, men intet har at gøre med de virkelige Forhold. Selv det eneste Element i det foreliggende Skatte-lovkompleks, som tilsyneladende har et demokratisk Præg, nemlig Forhøjelsen af Indkomst- og Formueskatten, har jo en Art Sidestykke indenfor det tyske Skattelov-kompleks, nemlig den Arveskat, der fandtes blandt Skattelovene, da de bleve foreslaaede, men ganske vist ikke, da de bleve vedtagne. Ogsaa den tyske Rigsarveskat blev jo brugt som en rød Sløjfe paa det ellers mørkegraa Skattekostyme, ogsaa den tyske Rigsarveskat blev benyttet som en Invitation overfor Socialdemokratiet, ganske som Formue- og Indkomstskatten herhjemme. Herregud, blev der sagt, I kunne da ikke være bekendt at gaa imod en saadan god, demokratisk Skat, selv om I ikke kunne gaa med til de øvrige Skatter. Det blev der sagt dernede, ganske saaledes som det nu bliver sagt her-oppe.

Jeg mener, at ingen uhildet Iagttaget vil være i Tvivl om, at Forbilledet for den danske Skattereform ikke maa søges i Eng-land, men — jeg vil med det ærede Medlem fra Gudmes (Ravn) Tilladelse sige — i Preussen. Det er i og for sig ikke underligt. Med den Udvikling, Regeringspartiet i de sidste 10 Aar har gennemløbet, er der intet forbausende i, at det er Preussen, som er blevet Ideallandet, ikke alene i militær-